

שייקה כהן, אקדף הפרצופים" (בין לידיה ודסי שחר)
 „האמת יותר פשוטה ממה שנדמה”

נשית, ילדותית, שקיבלו בהשפעת נעמי פולני, שהדריכה אותם בלהקת התרנגולים.

הייתי צריך לעקור את התנועה הזאת מהשורש. היה הכרח להלביש אותם ב־חליפה ועניבה. יועציו של פשה אמרו לו: „הוא משוגע.” אבל אני הוכחתי שצדקתי.

אחרי ההצגה הראשונה הם רצו להת-
 (המשך בעמוד 46)

בצבא. לידיה שברה את הראש מה ללבוש בשביל להיות בוהמית כמוני. לבסוף מצאה לה איזה בגד מתאים. כשהיא פתחה את הדלת, היא ראתה אותי לבוש בחליפה אפורה ועניבה וחטפה שוק. בתקופה היא נורא אהבתי להתלבש.

אחרי ההופעה הלכנו לאכול, וברוב חוצ־פתי הצעתי לה לבוא אלי לחדר. היא אמרה לעצמה: „חוצפה נוראית, אבל אני רוצה לראות עד היכן היא מגעת.”

הראיתי לה אוספים שונים. תמונות. לא, ביקורות אף פעם לא אספתי.

פיתיתי אותה כבר באותו ערב, ומאו לא נפרדו עד עכשיו — 12 שנים.

יש לנו שני ילדים: ישראל־אלכסנדר, שכולנו קוראים לו גיגי, וילדה בשם קארין. אבל אני אבא לארבעה ילדים.

האומנם אני אב לארבעה?

ב ליל הסדר היינו עם הילדים אצל אמא שלי. יצא שארבעתם ישבו על הספה: עדי בן ה־24, עתליה בת ה־22, גיגי בן ה־10 וקארין בת ה־4. ואני אמרתי לעצמי: „האומנם אני האבא של ארבעת הילדים האלה?”

יש לי יחסים טובים עם ילדי. עדי רוצה להיות נעוּד, חופשי מכל עול, ומסרב להתמסד. כואב לי על כך, אך אין לי שליטה. קיים פער של דור בינינו. הוא הלך לאוניברסיטה, למד שם קולנוע, אבל זה לא מוצא חן בעיניו. אחר־כך לקח את הגיטרה והסתובב בעולם. כיום הוא מת־גורר אצל סבתו, לאה דגנית. הוא מוסיף קאי מוכשר מאד, יודע לכתוב מוסיקה ועיבודים. הכי טיבעי בשבילי היה לראות אותו משתלב באיזו עבודה. אבל הוא מע־דיף לעבוד עבודת־דחק, ולא לעלות על במה. הוא מאושר, ולא רואה כל דופי באורח־חיי. בשבילי, האידיאל הוא לקחת תרמיל, לרדת לאילת או לנועיבה.

עתליה לומדת בבית צבי, ויש לה חדר ליד בית־הספר. היא שחקנית כישרונית מאד, ולבטח תגיע רחוק.

עיצבתי את הגשש החיוור

ב משך 12 השנים שאני בארץ, מאז שחזרתי מאמריקה, עשיתי פה דברים רבים. בין השאר ביימתי את שתי התוכניות הראשונות של הגשש החיוור.

באו שלושה בחורים שונים באופיים, ואיחד אותם דבר אחד: מין תנועה רכה,

האסטרוטלוג שלה הולך איתה לכל מקום. היא לא עושה דבר מבלי להיוועץ בו.

לפני שנסעתי, היא נתנה לי לוח של אסטרוטלוגיה לחמש שנים. שאלתי אותה: „ומה יהיה איתנו?” אז היא אמרה: „אתה צריך לנסוע לארץ שלך, שאתה כליכך אוהב.”

כשהגעתי לנמל־התעופה, לא האמנתי למראה־עיני. היו שם אורי זוהר, פשה, אורי לוי, חיים טופול ורבים אחרים, ש־זיכרו לי עם תופים ושלטים, וצעקו: „שיי קה! שייקה!”

לקחו אותי ישר לכסית, ובדרך אני מס־תכל על הבתים הקטנים. שנראו לי כמו צעצועים, וחושב לעצמי: „אין מה לעי־שות, אצטרך לבוא הנה רק לביקורים. המקום קטן וצר!”

הלכתי לישון. פיתאום מעיר אותי ציוצו של בולבול, שעמד על אדן הלונה, ואני אומר לעצמי: „חמור! מה אתה עושה בג'ונגל של אמריקה? בוא הביתה!”

תוך חודש חזרתי לאמריקה. אמרתי ל־אשתי: „את תקחי את הבת, אני אקח את הבן. אני חוזר לישראל.”

וכך היה. הילדים קיבלו את הפרידה קשה, למרות שבשנה האחרונה כימעט שלא הייתי בבית. אך זו הייתה הדרך הי־חידה, הנישואין שלי ושל אוהלה לא יכלו להימשך.

פיתוי כבר

בערב הראשון

ב מן קצר אחרי שהגעתי ארצה, פגשתי בקפה קליפורניה את לידיה שומכר, בתו של שחקן האידוש הנודע, ישראל שומכר.

ראיתי חתיכה, אני מסתכל עליה. היא מסתכלת עלי, אני מחייך אליה, היא מחיי־כת אלי, ולפני שקמה אפילו אמרה שלום. אמרתי לעצמי: זאת לא ישראלית!

למחרת פגשתי אותה בדיזינגוף. לקחתי את הטלפון שלי. יומיים לא יצאה מהבית, עד שטילפנתי. קבעתי איתה פגישה, ואז מצלצל דן בן־אמוץ ואומר לי שאלן גינז־בורג בארץ והולכים לבלות.

אמר לדן: „אני מביא חתיכה חדשה.”

עם לידיה
 „היא מוכשרת מאד”

מרדנה דיטריך
 „היה לנו רומן”